

Lítill konsert, men frálík framfærsla

Hetta eru ikki konsertir, sum verða sendar beinleiðis í útvarpi og sjónvarpi, ikki konsertir, hvar torført er at fáa atgongumerkju ella konsertir sum fáa FMA-heiður. Eitt livandi tónleikalív ber tónleik út til øll og nógvar eru konsertinar, sum ongantíð verða umtalaðar. Tí henda lítla umtala.

Leif Hansen

Tær báðar Monika Stauss Joensen og Birgitte Schnakenburg hava spælt saman í nøkur ár. Tríggjar fløguútgávur, tann eina saman við trompetistinum Kenneth Jones, hava tær fingið frá hondini. Á Summartónum hava tær báðar í fleiri ár framført verk, skrivað til teirra, av føroyskum tónaskøldum, umframt hava tær eftir hondini eitt breitt repertoire, serliga úr romantiska tíðarskeiðinum.

Leygardagin høvdu tær sett sær fyri at hava heili tríggjar konsertir. Tað fyrstu sum matiné í Christianskirkjuni, síðani seinnapartskonsert í Fuglafjarðar kirkju og at enda eina kvøldkonsert í Glyvra kirkju.

Skráin var, sum tær sjálvar søgdu, lættur tónleikur, sum hóska væl her við ársbyrjan.

Høvuðsverki á konsertini var *Sonatina í G* fyri violin og klaver op. 100 eftir tjekkiska tónaskaldi Antonin Dvořák. Monika greiddi frá, at verkið hevði Dvořák skrivað til børni hjá sær. Verkið skrivaði hann í 1893, sama ár, sum hann skrivaði sína kendu 9. symfoni. Dvořák var tá búsettur í USA og tó at hann fataði síni verk sum tjekkisk, hava tónleikasøgmenn ført fram, at ávirkanin frá amerikanskum tónleiki eisini er at hoyra.

Tá talan er um tónleik hjá Dvořák kann sigast, at hann er fullur av einastandandi melodilinjum. Hetta er uttan iva orsøkin til at tónleikurin hjá Dvořák er so væl dámdur og oftani er at finna á konsertskráum kring heimin. Føroya Symfoniorkestur hevur eisini havt Dvořák á skránni seinast á Heystkonsertini.

At tær báðar eru royndir og gávaðir tónleikarar er einki at ivast í, og hetta hoyrdist sjálvandi eisini. Men tað sum er minst líka umráðandi er, at tónleikarar hava nakað uppá hjarta, og tað høvdu tær báðar hendan seinnapartin í Fuglafirði. Framfærslan var sannførandi og passandi til longdar.

At flyglið í kirkjuni í Fuglafirði ikki er av teimum bestu hoyrist hvørja ferð tað verður brúkt til konsertir. Eftir sum at hópur av konsertum eru í frálíka kirkjurúminum, so er at vóna at eitt hóskandi ljóðfjóri innan alt ov langa tíð kann fáast til kirkjuna.

Eyðvitað er, at torført er fanga áhugan hjá fólki fyri kamartónleiki og harvið eisini at fáa teir í stórum tali at koma á konsert. Tónleikarar vita at so er, men hóast tað, so eiga vit hópina av tónleikarum her landi, sum venja og fyrireika seg á bestan hátt hvørjaferð teir hava konsert. Hetta eru ikki konsertir, sum nógv ljós verður varpað á, men er í veruleikanum týðandi partur av okkara tónleikalívið.

Eftir at vit 15, sum vóru møtt til konsert eisini høvdu hoyrt verk eftir Kreisler og Léhar var ein frálík konsertin liðug og tey bæði, Monika og Birgitte, lögdu leiðina út á Glyvra.